

[Arne Melchior]

hver eneste dag. Og fredens pris kan ofte være friheden.

Jeg kunne anbefale de pågældende damer at sætte sig i forbindelse med kvinder i Afghanistan og spørge, om de er villige til at sælge deres frihed for at opnå fred. Eller også kunne de måske henvende sig til fru Sakharov et sted i Sibirien og spørge, om hun synes, at hendes mands, deres kampfællers og i øvrigt sovjetrussiske borgeres frihed er en passende pris for at bevare freden.

Der er jo sket andet end overgrebet imod Afghanistan. Der er på ny sket en optrapning i forfølgelsen af oppositionen i Sovjetunionen, og der går frasagn om, hvilke forberedelser der allerede er truffet til, hvis en olympiade skulle finde sted, at fjerne oppositionen, ja, at fjerne halvanden million børn fra Moskva, for at de endelig ikke skulle kunne få den frygtelige smitte fra de vestlige turister og idrætsfolk, der til sommer stævner mod Moskva.

I mit parti mener vi om olympiaden, at det helt korrekt er de pågældende idrætsorganisationer og idrætsudøvere, der skal afgøre, om de vil tage af sted eller ej. Men vi andre har lov til at tale med om det. Det er ikke en privat indbydelse til Danmarks Olympiske Komité, for det er sandelig Dannebrog, der skal vaje, hvis der falder medaljer, og det er den danske nationalsang, der skal spilles. Derfor angår det hele nationen. Jeg vil godt sige, at når Sakharov og andre systemkritikere i Sovjetunionen – utrolig modigt – og uden for Sovjetunionen advarer imod at stævne til olympiade, så er det nok noget, der må med i overvejelserne.

Sikkerhedsdebatten, som vi fører i dag, har naturligvis noget med forsvar at gøre, og derfor skal jeg til slut i mit indlæg her nævne de igangværende forsvarsforhandlinger. Den 19. januar i år skrev Aktuelt i en ledende artikel – jeg understreger altså, at det var nogle uger efter Afghanistanoverfaldet:

»I en tid, hvor der stilles krav om, at svagtstillede medborgere skal være med til at bære byrderne, er det en selvfølgelig og naturlig ting, at samme krav må stilles til militæret.«

Altså: militæret skal bære byrder. Hvem er militæret? Det er jo ikke bare et antal personer. Militæret er det danske forsvar, det er de danske værn. Det er altså vort eget forsvar, der skal bære byrder ifølge dagbladet

Aktuelt krav. Når man siger, at militæret skal bære byrder, betyder det på dansk, at forsvaret skal forringes, og det betyder i konsekvens heraf, at vore allieredes byrder, både når det gælder mønt og mennesker, skal forøges, for at vi kan leve dejlig trygt bag vore faldefærdige gærder. Det kan ikke være ret tankegang for hæderlige danske mennesker. Vor andel i det fælles forsvar, som vi frivilligt og i vor egen interesse har tilsluttet os NATO-alliancen for at sikre, er mindre end de fleste af vore allieredes, enten man måler i antal personer eller økonomisk. At svække forsvaret ville svare til, at en person, som ikke har råd til at skaffe fire gode dæk til sin bil, kørte på to brugbare og to defekte. I sandhed en ansvarsløs fremgangsmåde, som bliver endnu mere ansvarsløs, når det ikke mere kun drejer sig om ens eget liv, men drejer sig om nationens liv og frihed.

Forsvarsforhandlingerne må derfor ende med, at der sættes alvor og troværdighed bag den verbale bekræftelse af vort NATO-medlemskab, som vi i dag i bred enighed skal stemme om, og jeg vil endnu en gang opfordre regeringen, forsvarsministeren, udenrigsministeren og statsministeren til at inddrage fremskridtspartiet i forhandlingerne om et forsvarsforlig. Det vil styrke troværdigheden af regeringens gode vilje til at snakke med alle dem, det er værd at snakke med, at man på områder, hvor der er et vidt sammenfald af interesser, ikke vender ryggen til. Jeg er helt med til og enig i, at på skatteområder og på udgiftsområder, på kulturelle områder, på mange aspekter af det danske samfundsliv, er der ingen grund til at bruge tiden på forhandlinger med fremskridtspartiet, for de i regeringen og vi i CD står fremskridtspartiet uendelig fjernt. Men her er et klart område, hvor fremskridtspartiet tidligere ved sine ord og ved sin afstemning har bevist sit storsind i sammenfald med de intentioner og de mål, som regeringen og et antal andre partier her i salen sætter sig. Derfor er det urimeligt og anstødeligt for troværdigheden, hvis man ikke tager fremskridtspartiet med i disse forhandlinger.

Jeg vil gerne slutte med at takke udenrigsministeren for hans klare redegørelse her i dag. Jeg understreger, at vi i CD er glade for mange af udtalelserne, både den, der går på overensstemmelsen mellem Danmark og vore partnere i EF og NATO, understregningen